

HAYAT ELİMİ TUTAMADI

Ben Karaca sülalesinin henüz döğmamış 18 nüfuslu Türkiye'nin orta karadeniz de bulunan Çorum'un Kargı ilcesinin, yüzelli haneli Gökcedoğan köyün'de yaşayan Ciniguru lakaplı Ali Karaca'nın yedi çocuğunun en büyük oğlu olan, Hasan karaca'nın ve kendisinde dört tane, ikisi kız ve ikisi erkek olmak üzere ve aynı çatı altında yaşayan, alilenin dıramı sevinçleri hüznüleri ve hayata tutunabilmenin yaşamını, entirikalarını, zorluklarını yaşam biçimi ve yoklukları şu zamanda anlayabilmek zor ama, yaşananların gerçek ve pişmanlıkları çok olmayan bir hayattan gelen onca olumsuzluklar rağmen, yılmadan usanmadan şuanda bile, dimdik ayakta durmaya çalışsan, ailemin ve sonradan çok küçük yaşta engelli olan ben hayatın zalimliklerin darbeleriyle hayata tutunamayan, caresin herkeze vefa ve minnet borcu olan, mecburen bu yaşama boyun eymek zorunda kalan kişi olarak sizleride karmakarışık içdünyamı ve yaşantımı anlamaya çalışacağınızı umarak paylaşmak istiyorum.

O zamanlar yokluğun çok olduğu zamanlar, babamın bakış acısı, sevgisi, ilgisi kendi ailesiyle değil kardeşleri ve anne bobasıyla ilgiliydi. Birde yaşamın getirdiği zorluklara, göğüs gererek ailesini, dış etkenlerden rekabetten, az olan şeylerden pay alma, koruma ve kollama olmuştur.Geçimini hayvancılık düğünlerde derneklerde zurna çalarak ve güreş yaparak, ailesine katkı da bulunup artı çareler bulamk için inşaat ta önce amelelik sonra ustalık yaparken aile büyümeye başlamış. Kardeşleri evlenmeye ve daha çok yokluğun getirdiği açlık ve çokluk babamın kendi ailesinden ayrılma kararı almak zorunda kalması ve bobasının ayrılmasını istemediği için hiç bir parca eşya veya yiyecek vermeyerek ayrılmak zorunda bırakılmış. Ashında hayat bobama ozaman ailenin nedemek olduğunu geçimin sevginin dörttane evladı olduğunu neler yapması gerektiğini göstermiş. Bu sever kendi ailesi için yaşamak ve yaşatmak, çalışmak, kazanmak,ve bizlere gelecek vadetmek zorundaydı. Artık hayatın ve bizlerin bütün yükü umuzlarına binmişti.Köyde arkadaşlarına ve dostlarının yanında çalışmak ve kazanmak yetmiyordu ve inşaat işçisi olarak, köyden çıkıp kasabalara gidip haftadan haftaya ailesinin yanına erzak alıp gelerek bir müddet idare etmiş. Bunuda çözüm olarak görmeyince, bobam ailesini alarak Çorum'un Kargı ilcesine göcüyle beraber, hatta yattıkları döşegin gelirken birisini düşürmüşler ve Kargı'da üç katlı evin enlat bodrum katına yerleşmişler.Ashında babama ve ailesine, içlerindeki yaşama sevinci o zaman yerleşmiş. Birbirlerine kenetlenmiş önceden sevemediği, öpüp okşayamadığı, çoukları aynı sofraya oturmanın haziyla birkere daha sıfırdan başlamış.Bir müdtet komşuları'nın ev sahibinin imece usulü yardımlarla ayakta

durmuşlar.Bobam inşaat işlerine gidiyormuş, annem o zamanları ırgat diye tabir edilen yöğmiye işçisi ot alma, ot biçme, bağ bahçe kazma, gibi benzeri işlere gidiyor evdeki çocuklarada 13 yaşındaki ablam bakıyor. İş bölümü böyle gerçekleşiyormuş. Derken ben, yani Ahmet Ayık Karaca dünyaya gelmişim. Babam güreşi çok sevdiği için ünlü pehlivanlar'dan Ahmet Ayık'ğın ismini bana koymuş. Aile için de tekrar heyecan, sevinç, mutluluk hakim olmuş. Zaman hızla geçerken, günlerden bigün annem sabah işe giderken kızına..! kızım sakına Ahmet'i ev sahibine yani yukarı çıkarma,bugün içimde bir sıkıntı var, bilmiyorum ne olduğunu ama daralıyorum sen bu bir tepsi biriçin taşlarını ayıtle, evi temizle, kardeşlerinin karnını doyur, yemek yap, ama yukarı kardeşini sakın çıkarma der; Arkasına baka baka traktöre zorla da olsa biner ve gider. Ablam verilen görevleri yerine getirmeye başlar ama ne fayda 1,5 yaşında olan ben yaramaz ve tez canlı,hiperaktiv, yukarıyı hep istermişim. Yukarda ev sahibinin çocukları da var, aklam dayanamaz yukarı çıkarır. Başka işlerle meşkul olurken ben balkona çıkıp, aşağıdan gelen çocuk seslerini merak etmişim. Balkondan sarktığım esnada, dengemi yitirip üç katlı evin balkonun'dan betona sol tarafımın üzerine düşmüşüm.Komşular ev sahibi ablam çığlıklar eşliğinde hemen aportopar beni hastaneye götürmüşler. Hastanede kırık çıkık Hilmi adında doktor varmış. Bakmış kontürol etmiş, rotgen filim derken bişey çıkmamış, felç rötgende gözükmediği için korkudan çocuk felci geçirmişim. Birşey yok bu çocuğun aslan gibi allah korumuş, diyerek geri eve göndermiş. Ablamın korkusu ailemin bobamın şok içerisinde kalması ve benim 1,5 yaşındayken korkudan çocuk felçi olmam, hayatımın kararması ve engelli olarak bacağımda'ki damarların gelişmemesi kısıklık ve hareketsizlik, büyüdükce ortaya çıkmış ve maddi imkansızlık nedeni ile bir kaç imkanlar dahilinde eski ebe yöntemleri uygulanmış, sonuç alınamamış. Ayağımda %45 elimde %20 çocuk felci durumunda Karaca ailesinin engelli çocuğu olarak hayata tutunmaya çalışmışım.Nafile isyankar tavırlar intahar girişimi hayata küskünlük kaçmak saklanmak insanlardan uzaklaşmak herkesin bakışları etkinliklerde dışlanma en büyüğü'de büyümem oldu büyüdükce daha çok etkilenmişim. İnsana yardım bir çocukken büyüme, devresin de birde yaşlılık devresinde yardım gerekir. Oysa engelli, doğumundan ölümüne kadar yardıma ihtiyacı vardır.İlkokul, ortaokul, lise dönemi çok azap ve sancılı bişekilde geçti. Çünkü o dönem 5,860 nüfuslu Kargı'da engelli, birtek ben vardım.Mesela hiç kız arkadaşım olmadı, fitbol, basketbol oynayamadım, resmi bayramlarda protokol ününden geçtiğimiz göze güzel görünmediği için etkinliklere katılamadım. Birde maddi imkansızlıklar dan dolayı, çalışmam gerektiği için lise sondan terk ettim.Çalışmak için engelleri aşarak İstanbul'a geldim.Hayat hep engel çıkarmaya engelli olarak iş bulamamam engelimimde ayağımdan

olması görselliğe hitap ettiği için zamanın hızla geçmesi,bazen parklarda yatmam, yeri geldi otobüsün arka kapıdan bindim,yeri geldi saatlerce yürüdüm,otosutop çektim ama yılmadım usanmadım zor işlerde çalıştım geceleri ağlayarak engelimin vermiş olduğu zorluklar rağmen bikmadan usanmadan aileme katkım olsun diye yapmadığım iş kalmadı. Temizlik, bulaşıkçılık, tepocu,cam silme vb.işler ama bedenen ağır olanışler.

Bir de üstüne üstelik, görüşü üsülü ile evlendim ama lakin, evlilikten sonra ikinci gün, boşanmak istedim. Ten uyumsuzluğu yüzünden hayatımın büyük bir bölümü en canalıcı yerinden vurdu. Ailemin baskısı ile boşanamadım zaten aile baskısıyla ile evlenmişim,.Aile sorumluluğu iki çocuk, engelli durumum, kira, maddi imkansızlıklar, hayatın zorlukları borçlar işsizlik derken kızımın sorunlu bir çocuk devresi geçirmesi kafa olarak büyüyememesi dahada eziyordu beni. Bobamın vefatı, memleketteki evimizin yanması, annemin hastalıkları, eşimin vurdum duymaz ve cehaleti, hayatın elimden hiç mi hiç tutmaması benim genç yaşta engellime engeller eklemesi,birkere olsun yüzümün gülmemesine neden oldu.Hayatı birilerinin birşeyler vermesiyle eklemeler yamalarla geçirmem zaman hep idare ettirmesi 30 yaşında kendime uzaktan kumandalı araba aldım oynamak için aslında bu kadav vahimdi hayat, halkekme'ği kuyrunda yardım kuruluşları iş bulma ümidiyle geçti ve ezdi, yıktı söndürdü hayat beni.Artık bu saatten sonra yaşamıyorum sadece nefes alıyorum.Ben bu hayatı yapamadım artık yaşamak'ta istemiyorum pes ettim ve öylesine gidiyorum...**Düşersen bağımsızlığını ilan eder dostların Görüş günlerin yasaklanır, Gelenin gidenin olmaz Bayram eder düşmanların düşme.. Düşünce bütün düşüncelerin değişir hayata dair... Dostluk arkadaşlık aşk yeniden şekillenir beyninde düşme.. Hayatın ve dostların vefasızlığını görünce Yaralanır duyguların en derinden Düşme.. Düştün mü ilk once guvendiklerin vurur sırtından Kimse bakmaz yüzüne işe yaramaz adam olursun Bir bir uzaklaşır dostların senden Tutacak dal bulamaz yorulursun düşme.. Düştün mü isyan edersin yasadığın hayata Gözyaşlarını dökersin her gece yastığa Yılanın ne kadar masum kurtun sucsuz Çakalın cakal olmadığını anlarsın iki yüzlü insanları gorunce DÜŞME...!!!!**